

Rok „dva šest“ a mýty komunální politiky

18.července 2005 Aleš Koutný

I když volby do obecních zastupitelstev budou až více jak za rok, je vhodné se zamyslet již nyní nad výběrem vhodných kandidátů. Mé zkušenosti s minulými primárkami v Jihlavě jsou víceméně tristní. Na jedné straně tvrdý boj o přední místa na kandidátce, na straně druhé personální vakuum a reakce typu „tak já to teda zkusím“.

Po úspěšných volbách potom musíme přesvědčovat zvolené kandidáty aby byli tak hodní a laskavě se ujali politické funkce, kterou mají podle kandidátky zastávat. No to snad ne, řekne si nezasevěný čtenář. Ale ono to tak v regionech opravdu je.

Proto je důležité před začátkem, pro ODS klíčového roku „dva šest“, mít v místních sdruženích zcela jasno o složení první desítky kandidátů do obecních zastupitelstev. Koneckonců, vždyť z nich se většinou generují starostové, radní a kandidáti do poslanecké sněmovny. Musíme si velmi rozmyslet zda dáme větší šanci zdatnému komunálnímu matadorovi - neříkám, že mají všichni kostlivce ve skříni - anebo politicky vyprofilovanému kandidátovi, který teprve začíná, nebo zvolíme zlatou střední cestu.

Mýtus komunální politiky, že je to jenom o silnicích a kanálech, a že se v zastupitelstvu nějak domluvíme, je podle mého názoru cesta do pekel. Není možné, aby zastupitel za ODS na tuto oblíbenou hru opozice a malých stran přistoupil. Malý příklad z praxe: na jihlavském zastupitelstvu byl předložen návrh, aby se město podílelo finančně na projektu s vodárnami (ve výsledné hodnotě přibližně padesát milionů korun z městské pokladny). Argumentem navrhujičího (KDU-ČSL) bylo zlepšení služeb občanům, atd. Ten samý den vyšel článek v MF DNES, že na Jihlavsku bude voda o padesát haléřů na litr dražší. Většina zastupitelů - napříč politickým spektrem - tento návrh i přesto podpořila. Další příklady může jistě uvést každý komunální politik ze své vlastní zkušenosti.

Nevěřme tedy prosím dalšímu mýtu komunální politiky, který tvrdí, že zastupitelé - napříč politickými stranami - jednají v zájmu jiných a nesobecky. Poučme se od baronky Thatcherové: „Každý, kdo si osobuje zvláštní pravomoci, práva či privilegia na základě toho, že je na něho možné spoléhat, že bude jednat altruisticky a nesobecky, musí být brán s krajním podezřením. Hluboká skepse o motivech těch, kdo usilují o moc, je jedna z nejzdravějších stránek britské demokracie.“